

“L'ESCOLA DINS LA MALETA”

Nati de Grado

En un exercici de reflexió, dins un programa d'ecologia i consciència cívica, demanava jo als alumnes de 3r de Primària:

– *Què és el més important de l'escola?*
Hi havia qui responia,

– **Les taules.**

– *No, no. Mirau, sense taules, ara estam fent escola –seien en terra al meu voltant– i no tenim taules...*

D'altres contestaven,

– **Els llibres.**

– *No, no. Feim gimnàstica, cantam, jugam al pati i no feim servir els llibres... no són tampoc el més important...*

– **Les pintures i els retoladors.**

– *No, no. Us donaré una pista. Sense cadires i fins i tot sense aula, allà defora, a la plaça del poble, al mercat, en el tren, nosaltres també aprenem... L'escola només deixa de funcionar si no hi ha nins, si no hi ha mestres.*

Us contaré una cosa que em va passar fa un parell d'anys: jo som un poc despistada i tant m'agrada la meva feina que un dia vaig anar al meu col·legi sense tèmern que era dissabte. No hi havia arribat ningú i la porta era tancada. Em va estranyar, però seguia sense sospitar res.

Vaig treure la meva clau i vaig obrir. El silenci total em va donar la pista que em

faltava per comprendre el que m'havia passat.

Quina desil·lusió vaig tenir! Allò no era la meva escola, no se semblava gens. L'espai hi era, però no hi havia vida...

Si hem xerrat de tenir cura del material, d'estalviar electricitat, de tancar bé les aixetes després de fer-les servir, com no parlar de com hem de tractar el que és més important dins l'escola: els professors i els nins. Com hauríem de mimar la seva relació i la relació entre companys; com intentar i aconseguir ser simpàtics, cordials, servicials, divertits, afectuosos, receptius...

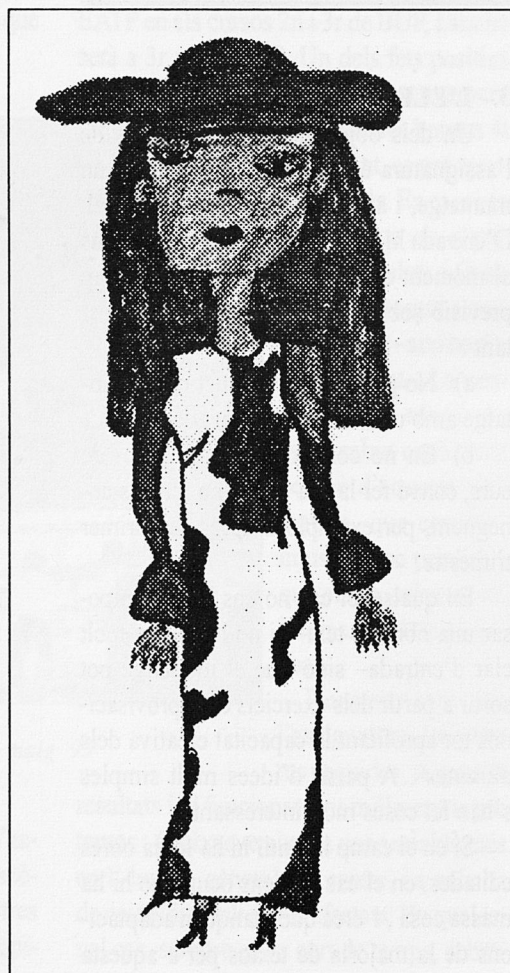
Per tant, jo pens que la figura del mestre, la seva personalitat, els seus coneixements, a través de la seva paraula constitueixen un material de primera. Un material, jo diria que imprescindible.

Després, els altres estris li poden ajudar perquè el seu discurs sigui més lúdic, més variat. Avui el material elaborat és tantíssim i tan vistós que arriba a parèixer el més important, el protagonista de les lliçons. Si no hi ha una fitxa per omplir, una carpeta d'explicació de la sortida, pareix com si aquella no fos pedagògica... i el munt de papers i de burocràcia ens emboli-

ca des de nins. Crec que hem de reflexionar i trobar un punt entre l'abundància consumista i l'escassetat de la qual les generacions anteriors en vàrem ser víctimes.

Jo vaig de narradora i duc una maleta del “tio d'Amèrica”, plena d'il·lusions fetes de petites aportacions: uns llibres que no es podem comprar, unes pedres especials, un mirall, unes pepes de roba o plàstic, unes capsetes... uns elements que m'ajuden a il·lustrar les meves històries, posant un punt d'emoció –no de versemblança– i duc, també, un diari on queda constància del fet de narrar, del desenvolupament únic de cada sessió, del corrent empàtic que s'estableix entre el contador i el públic. Un diari on cada un apunta o aporta el que vol: un comentari, un dibuix, una aferratina, una firma...

Una maleta que arriba tancada –com jo mateixa– i que acaba oberta i amb tot el

La narració del conte es seguida amb evident interès

material estès, resultat d'una situació sorpresiva.

Més important que tenir paper per ensenyar matemàtiques és tenir clar com s'ha d'ensenyar. El lloc i el moment s'adeqüen a l'ofici d'educar.

Em direu que és molt fàcil per a una "contacontes" realitzar la seva tasca de forma divertida. I que una altra cosa seria fer de mestra. No us dic que no, però abans que narradora he estat monitora esportiva, presentadora de cine clubs infantils i viatgera incansable; tenc moltes hores d'educadora en el carrer (sabeu que ara existeix la denominació d'educadors de carrer?); he acompanyat nins a esquiar i he conviscut amb ells dins un alberg de muntanya amb poques comoditats; he tencut ocasió d'ensenyar als escolars a circular amb bicicleta per ciutat i carretera, i també he invertit centenars d'hores acompanyant els nins a museus, exposicions i concerts, i us puc assegurar que qualsevol situació pot ser idònia per aprendre. Més important que tenir paper per ensenyar matemàtiques és tenir clar com s'ha d'ensenyar. El lloc i el moment

s'adeqüen a l'ofici d'educar.

Uns antics alumnes –avui joves enginyers de telecomunicacions– em recordaven com havien entès el concepte d'arrel quadrada un dia que jo els ho explicava damunt l'arena banyada de la platja.

Els programes educatius es van enriquant i uns van substituint els altres sense haver-los donat temps pel seu ple desenvolupament. No estic mai en contra dels can-

vis, ni dels nous plans educatius. Només és que som pessimista perquè crec que els programes per si mateixos creen un marc de possibilitats però no garanteixen cap millora.

Cada dia tenim més textos, més enciclopèdies de consulta, més material informàtic i retoladors de millora qualitat. Però pareix que els nins no s'expressen millor per escrit, no cuiden més el llenguatge oral, no pinten millor ni són més creatius.

Què està passant? Cream unes instal·lacions més adequades, però el professorat no està cada dia més apassionat i més il·lusionat en la seva tasca educativa. El seu ofici, lluny d'estar socialment reconegut, no es valora en un món on tan sols l'aspecte material i econòmic té prioritat...

Els que encara ens apassionam quan xerram de temes educatius, hauríem d'organitzar una espècia de "brigada de recolzament" per donar suport als deprimits i recordar que dins l'escola el recurs insubstituïble és el professorat.

Ànim per recuperar la passió i tancar-la dins la maleta! □

"Contacontes"

Activitats de Formació Permanent del Professorat

Reconegudes en el marc del
Conveni subscrit amb el MEC

"Animación Sociocultural"

(4 crèdits – 40 hores)

"Habilidades sociales en la escuela"

(4,5 crèdits – 44 hores)

Cursos reconeguts pel MEC

Preus: Un curset: 7.000 pts.; dos: 12.000 pts.

MATRÍCULA OBERTA PLACES LIMITADES

FUNDACIÓ ECCA

Av. Gabriel Alomar i Villalonga, 17 - 1r A
07006 Palma – Tel: 46 33 21 – Fax: 46 54 88